

מ"ת 71832/10/18 - מדינת ישראל נגד אייל לוי

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 71832-10-18 מדינת ישראל נ' לוי (עציר)
תיק חיצוני: 185774/2018

בפני	כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	אייל לוי (עציר)

החלטה

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו בין היתר עבירות של הונאה בכרטיס חיוב, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, קבלת דבר במרמה, התחזות כאדם אחר במטרה להונות, כתב האישום אוחד ב- 25 אישומים.
 2. בצידו של כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.
 3. עיון בבקשת המעצר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו של המשיב, מלמד כי בידי המבקשת עדויות המתלווננים, ראיות נסיבתיות הכוללות את שיטת הביצוע, הקלטות אודיו של שיחות המשיב אשר נמסרו ליחידה החוקרת על ידי קורבנות ביצוע העבירה, תמלול שיחות שנקלטו בעמדות האזנה, חוות דעת בדבר השוואת קולות שבוצעה על ידי מז"פ.
 4. כעולה מבקשת המעצר ומכתב האישום, סמוך לאחר שהמשיב היה מקבל באמתלה כלשהיא את פרטי כרטיס החיוב מהקורבנות, החל המשיב לבצע עסקאות מרמה בפרטי כרטיס החיוב - המשיב השתמש במספר רב של כרטיסי טלפון מסוג טוקמן (לא מזוהה וללא בעלים) מהם בוצעו השיחות לבתי העסק השונים, תוך שימוש במספר מכשירי טלפון, לרבות מכשירים פשוטים - טלפון "לא חכם" נטול יכולת אפליקטיבית וגלישה.
- מקום המשלוח של הפריטים/ סחורה למקומות שונים, נעשה בצורה מתוככמת, כאשר המשיב היה משנה את מקום המשלוח שנקבע והיה משתמש בנהגי מוניות, אשר היו משנעים את הסחורה ממקום למקום או אוספים את הסחורה ממקומות שונים לאחר שהמשיב הפנה אותם.

5. לטענת המבקשת, נגד המשיב קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21 (א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו 1966 (להלן: "**חוק המעצרים**"), שכן קיים יסוד סביר להניח כי המשיב יסכן את בטחון הציבור ובטחון רכושו של הציבור אם ישוחרר, זאת בהינתן העובדה כי המשיב הוא "המוח" שמתכלל את ההונאות תוך שימוש במרמה, במצב שווא ובתחכום רב ואשר מצליח לקבל את הסחורה באמצעות אדם אחר או אנשים אחרים שאינם ידועים למבקשת. קיימת פגיעה בכיסם של אזרחים ובעלי העסקים שנפלו קורבן למעשיו, שלא בהכרח יקבלו את כספם מחברות האשראי בחזרה.

6. עוד עולה מבקשת המעצר, כי למשיב, 22 הרשעות קודמות, בין השנים 1992-2015, במגוון עבירות מתחום הרכוש, סמים, הונאה, מרמה, החזקה של כסף מזויף, אלימות והפרת הוראה חוקית, בגין נדון למאסרים בפועל. זאת ועוד, ביום 7.10.18, הורשע המשיב ב- 3 תיקים בגין עבירות של זיוף, מרמה והונאה בכרטיס חיוב והוא נדון לשל"צ, צו מבחן ומאסר מותנה, בשל הצהרתו של המשיב כי הוא מעונין להתנתק מהעולם העברייני ולפתוח דף חדש. כיומיים לאחר מכן, לכאורה, ביצע המשיב את אישומים 16-17 המפורטים בכתב האישום.

7. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום ביצע הנאשם בתחבולה ובתחכום שימוש בפרטי כרטיס חיוב אשר לא היו על שמו ו/או בחזקתו ו/או שקיבל הרשאה לכך מצד בעליהם. כעולה מהחלק הכללי לכתב האישום, ביצע המשיב, בתחבולה ובתחכום שימוש בפרטי כרטיס חיוב אשר לא היו על שמו ו/או בחזקתו ו/או שקיבל הרשאה לכך מצד בעליהם.

8. במועדים המפורטים בכתב האישום, ביצע המשיב את ההונאות בכרטיסי החיוב בשיטה הבאה (להלן: "**השיטה**"). א. המשיב התקשר לבעלי עסקים שונים תוך שהשתמש בכרטיסי סים מסוג טוקמן (מנוי לא מזוהה) והחליף מספר רב של כרטיסים דבר שהקשה על איתורו וזיהויו, הזדהה ככזב כעובד עירייה או רשות והודיע להם כי קיימת יתרת חוב או יתרת זכות על שמם (להלן: "**מצג השווא**").

ב. בהמשך לאמור, ביקש המשיב את פרטי כרטיס החיוב של בעלי העסקים (להלן: "**מחזיקי כרטיסי החיוב**"). בהסתמך על מצג השווא, קיבל המשיב פרטי כרטיס חיוב (להלן: "**פרטי כרטיס החיוב הגנובים**"), ולאחר שקיבל אותם במרמה התקשר לעסקים שונים, התחזה בכזב למחזיק כרטיסי החיוב או למי שמורשה להשתמש בהם והזמין מוצרים שונים עליהם שילם בפרטי כרטיסי החיוב הגנובים.

ג. מיד ובסמוך, שלח המשיב נהגי מוניות או מובילים לאסוף את המוצרים מבעלי העסקים ולהוביל אותם לכתובות שונות, שם אספו את המוצרים אנשים שונים שזהותם איננה ידועה למבקשת.

9. החל מתאריך שאיננו ידוע למבקשת, עובר ליום 7.2.18 ועד ליום מעצרו, החזיק המשיב במכשיר טלפון מסוג נוקיה מספר IMEI 356005082439299 (להלן: "**הטלפון**"). סך עלות המוצרים שקיבל המשיב תוך ביצוע עבירות השיטה הינו ₪ 248,820 וסך המוצרים שניסה המשיב לקבל תוך ביצוע השיטה הינו ₪ 184,182.

דין והכרעה ובחינת הראיות בתיק, בשים לב לטענות הצדדים ולדין:

10. ביום 13.11.18, התקיים דיון לגופה של בקשה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה. במועד זה, הוגשו לעיוני חומרי חקירה רבים, בכל הנוגע לכל אחד מהאישומים והצדדים שטחו טענותיהם בפני בית המשפט.

11. כאן המקום לציין, כי כלל, אין מחלוקת באשר לשאלת קיומן של ראיות לכאורה, ואולם, ב"כ המשיב, טענה כי קיים כרסום משמעותי בראיות המבקשת, ובחלק מהאישומים (שיפורטו בהמשך), כלל אין ראיות לכאורה, הקושרות את המשיב לביצוע העבירות המיוחסות לו.

12. ככלל, המשיב אינו חולק על עדויות המתלוננים, עדויות נהגי המוניות כמו גם העובדה כי לכאורה בוצעו עסקאות עוקץ ממספר טלפון 054-4904627. ואולם, לטענתו, המבקשת, מבקשת להסתמך על ראיות זיהוי קול אשר לטענתה קושרת את המשיב לביצוע העבירות בעוד שב"כ המשיב טוענת כי לא ניתן להסתמך על זיהוי הקול שבוצע, כרטיסי הסיים לא נתפסו ו/או נמצאו אצל המשיב, בחקירתו המשיב לא נחקר על חלק מהאישומים המיוחסים לו ולא ניתנה לו ההזדמנות להתגונן מפניהם במסגרת חקירתו.

13. לטענת ב"כ המשיב אין כל ראיה הקושרת אותו לנהגי המוניות ו/או לסחורה הגנובה, שכן לא נתפסה כל סחורה, זאת ועוד, לטענתה, אין כל ראיה הקושרת את המשיב לידיעת פרטי כרטיס האשראי של המתלוננים, שכן בחלק מהאישומים, מיוחס למשיב כי מסר למתלון את 4 הספרות האחרונות של כרטיס האשראי.

14. בשל היקפו הרב של חומר החקירה, במסגרת פרק זה של החלטתי, ייבחנו טענות הצדדים, בנוגע לאישומים ולראיות שהוגשו לעיוני, ותיפרס המסכת הראייתית הנוגעת אליהם.

15. מושכלות יסוד הן, כי ההחלטה בדבר מעצרו של נאשם, עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו, נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, בטרם עבר את מסננת החקירה הנגדית. בשלב זה, נבחנת השאלה, האם קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה, אגב בחינת הפוטנציאל ההוכחתי של חומר החקירה.

16. בשלב הדיון בראיות לכאורה, אין בית המשפט עוסק בשאלה האם יש בדיות הראיות הנסיבתיות להביא לכדי הרשעה. נבחנת השאלה - האם קיימת מסכת ראייתית רצופה, שיש בה פוטנציאל להרשעה, והאם בהסברי הנאשם (ככל שניתנו), אין כדי להחליש את התרחיש המפליל העולה ממנה (בש"פ 2411/15 **מדינת ישראל נ' גולן דנה** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 21.4.15)). על בחינת הראיות להיות טבעית ולא מאולצת - על בית המשפט להימנע מכיסוי החסר הראייתי וממתיחת הפוטנציאל הראייתי מעבר לגבולותיו (בש"פ 3807/15 **הוואשלה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 25.6.15)).

17. ראיות נסיבתיות הינן ראיות, אשר יכולות להקים מסקנה בדבר העדר ספק סביר ולהביא להרשעה. משקלן של הראיות הנסיבתיות אינו נופל ממשקלן של הראיות הישירות, ואולם, האפשרות להגיע למסקנה שלפיה הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, הינה כי אין במכלול הנסיבות כדי להביא למסקנה בדבר אפשרות אחרת לזו המועלית בכתב האישום. דהיינו, זוהי המסקנה ההגיונית והיחידה כי המיוחס בכתב האישום אכן בוצע.

בע"פ 11541/05 **פלוני נ' מ"י** (21.08.2006) נקבע:

" [...] **הרשעתו של המערער מושתתת, רובה ככולה, על ראיות נסיבתיות, שבחינתן והסקת**

המסקנות מהן נעשית על יסוד ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים. כלל נקוט בידינו כי משקלן של ראיות נסיבתיות אינו נופל מכוחן של ראיות ישירות, ובלבד שניתן יהיה להסיק מהן מסקנה הגיונית אחת ויחידה שאין בלתי, אשר בכוחה להוביל להרשעה. בתוך כך יש להבהיר כי ראיות נסיבתיות, אשר לכל אחת מהן כשלעצמה כוח "מחשיד" בלבד, עשויות להשתלב זו בזו עד כי לקיבוצן יהיה משקל ראיתי מפליל, אשר בכוחן לבסס הרשעה בדין ... בקובעו מהי המסקנה העולה מן הראיות הנסיבתיות, על בית-המשפט לבחון אם ניתן להסיק מהן מסקנה שאינה מפלילה, אשר תוביל לזיכוי של הנאשם. אם הנאשם מציע הסבר תמים, שאינו תיאורטי או מרוחק, אלא הסבר סביר המתיישב עם חפותו, לא יהיה די בראיות הנסיבתיות לשם הרשעתו."

18. בחינתן של הראיות הנסיבתיות נעשית על פי מבחן תלת שלבי:

א. בשלב הראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה - נשאלת השאלה, האם ניתן להשתית על אותה ראיה ממצא עובדתי.

ב. בשלב השני בוחן בית המשפט את המסכת הראייתית כולה, לשם הקביעה האם היא מערבת את הנאשם, לכאורה, בביצוע העבירות המיוחסות לו. כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים והשכל הישר. יכול שכל אחת מהראיות בנפרד, אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר די בו לצורך כך.

ככל שמתרבות הראיות ומשתלבות האחת ברעותה, הופכת חזקת החפות לאפשרות רחוקה יותר, באופן שבו תמונת ההרכבה תצביע על אשם, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה (ע"פ 470/85 **גיל בן גל ואח' נ' מדינת ישראל**, פד מג(3), 133, סע' 8). אין די באפשרות זניחה או דמיונית לשם ביסוס ספק סביר, אלא נדרשת אפשרות המעוגנת באופן סביר בראיות, כמו גם במבחני השכל הישר וניסיון החיים (ע"פ 6244/12 **סבאענה נ' מדינת ישראל**, מיום 11.11.15).

ג. בשלב השלישי הנטל עובר אל הנאשם להציע הסבר חלופי, משכנע והגיוני, לסתור את ההנחה העומדת נגדו - בית המשפט בוחן את התזה המפלילה של המאשימה אל מול האנטי תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק את גרסתו והסברו של הנאשם.

(ע"פ 6392/13 **מדינת ישראל נ' קריאף** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 21.1.15)).

19. עוד בשלב זה, על בית המשפט להימנע מלהידרש לשאלות של מהימנות עדים, אלא אם עסקינן בפרכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 3171/13 **אדנייב ואח' נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 9.5.13)).

20. איכונים סלולאריים - לתיק הוגשו מחקרי תקשורת, עיון במחקרי התקשורת מלמד, מהיכן, לכאורה, לשיטתה של המבקשת, בוצעו שיחות ה"עוקץ" בזירת העבירות, כפי שיפורט בהמשך.

21. בעניין מחקרי תקשורת, איכונים הסלולאריים יצוין כי חשיבותם הוכרה לא אחת בפסיקה (ע"פ 2960/14 חזן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 18.1.17)). ראיות אלה הינן ראיות נסיבותיות, עצמתן ומשקלן נדונות במסגרת ההליך העיקרי.

22. זאת ועוד, ב"כ המשיב העלתה טיעוניה בדבר מחדלי חקירה, אף בעניין זה, יצוין כבר עתה, ובטרם בחינת כלל הראיות בתיק, כי מקומן של הטענות בדבר מחדלי חקירה, דינן להתברר במסגרת התיק העיקרי (בש"פ 4553/12 עואודה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 20.6.12)) ואולם, יש ליתן משקל, לטענת ב"כ המשיב, שלפיה המשיב כלל לא נחקר בנוגע לחלק מהאישומים המיוחסים לו בכתב האישום, ולא ניתנה לו האפשרות למסור גרסה.

מן הכלל אל הפרט:

23. לטענת המבקשת, כתב האישום אוחד ב- 25 אישומים, כאשר הראיות העיקריות מחלוקת ל- 3 סוגים:
א. השוואת קול עם הקלטות של אזרחים שהקליטו את "שיחות העוקץ" - השוואת קול דיגיטלית מהמז"פ, השוואת קול של משקלט.
ב. מחקרי תקשורת - הקושרים את מספר המתקשר לבעלי העסקים אל מספר המכשיר שנתפס בביתו של המשיב.
ג. האזנת סתר יחד עם השוואת קול שנעשתה על מספרים שונים, שאף הם בדיעבד מתברר היו על אותו מספר מכשיר שנתפס בבית המשיב.

24. לתיק בית משפט, הוגש במ/1, שהינו דו"ח בדיקה - זיהוי דובר ביומטרי, של המז"פ, מיום 18.10.18, שעניינו אישומים 1, 6, 12, 13, 11, 17, 22 ו- 25.

25. עיון בדו"ח המז"פ מלמד כי בכל הנוגע לאישומים:

- א. אישומים: 1, 6, 12, 13, 11 ו- 25 מצא הבודק כי קיימת "תמיכה גבוהה שמדובר באותו דבר".
- ב. אישומים: 17 ו- 22 מצא הבודק כי קיימת "תמיכה בינונית-גבוהה שמדובר באותו דובר".

26. לטענת ב"כ המשיב, אין המדובר בבדיקה שערכה הוא 100% ועיון בסולם הערכים, המצורף לדו"ח המז"פ, מלמד כי בכל הנוגע לקביעה שלפיה: "תמיכה גבוהה שמדובר באותו דובר", סולם הערכים הוא בין 3-4, ובכל הנוגע לקביעה כי קיימת "תמיכה בינונית-גבוהה שמדובר באותו דובר" סולם הערכים הוא בין 2.5-3.

27. בעניינו, אף אם אין המדובר בבדיקה שתוצאותיה 100% וודאות, כי המשיב שלפניי הוא אכן הדובר שזוהה בשיחות הטלפון, הרי שהטענות, באשר לזיהוי קולו של נאשם, דינן להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת הליך המעצר (בש"פ 1017/16 ג'ית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 17.2.16)), בש"פ 2649/11 עואודה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 14.1.11)).

28. זאת ועוד, די בקביעות הבודק, כפי שפורטו לעיל, בשלב זה של ההליך, כדי לקבוע כי קיימות ראיות ולו לכאורה.
עמוד 5

29. אשר על כן, בכל הנוגע לאישומים 1, 6, 13, 11, 17, 22 ו-25, מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה, הקושרות את המשיב למיוחס לו ולא מצאתי, כי בכל הנוגע לאישומים אלה, קיים כרסום ראיתי, שיש בו כדי להשפיע על עילת המעצר. משקלה של הראיה, יתברר במסגרת ההליך העיקרי, כמו גם הסתירות שיש בין קביעות דו"ח המז"פ לקביעות המשקלט.

30. בכל הנוגע לאישום השני - הוגש דו"ח המשקלט (במ/2), בין היתר, בשל העובדה כי הקובץ הדיגיטלי שהתקבל, שעניינו בשיחה נשוא האישום השני, קצר מידי, ולכן נעשתה בדיקת משקלט ולא בדיקת מז"פ. מספר המכשיר ממנו מבוצעות השיחות הסיומת שלו היא 7740 (IMEI), לא נתפס אצל המשיב.

31. המבקשת צירפה לתיק בית המשפט את במ/3 שעניינו מחקרי התקשורת שנעשו לשיחות מטלפון נייד שמספרו 054-4904627 ממספר המכשיר המסתיים ב-7740.

32. ככלל, כאמור לעיל, אין כל מחלוקת שמספר המכשיר שהסיומת שלו 7740 (IMEI) לא נתפס אצל המשיב.

33. לטענת ב"כ המשיב, לפי הנחיות פרקליט המדינה, אשר הוגשו לתיק בית המשפט וסומנו (1/ס), לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי כי מדובר בראיה חד משמעית וכי אין מקום להתבסס על ראיה זו.

34. בכל הנוגע לפרט אישום זה, הראיה העיקרית המצויה בידי המבקשת, עניינה בדו"ח המשקלט (במ/2). כאשר נראה כי במ/3 (דו"ח מחת"ק), יכול להצביע בפני בית המשפט כי אכן בוצעו שיחות עוקץ לבית העסק המפורטים בכתב האישום השני וכי הן יכולות להצביע על שיטת פעולה. ואולם, לא די בכך, על מנת לקשור את המשיב, לביצוע העבירות המיוחסות לו בפרט אישום זה, היה על המבקשת להציג ראיות נוספות.

35. יחד עם זאת, בבש"פ 562/18 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 4.3.18), ואשר הוגש לי על ידי ב"כ המבקשת, נקבע:

"[...] הלכה היא כי לזיהוי קול באמצעות "אוזן אדם" יינתן משקל ראיתי, אף אם זיהוי באמצעות השוואה במעבדה הוא זיהוי מדויק יותר (בש"פ 6541/17 כלאבב נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (10.9.17); בש"פ 6466/06 עקול נ' מדינת ישראל, פסקה ד' (31.8.06); בש"פ 5094/13 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (24.7.13)) כאשר טענות באשר לזיהוי קולו של נאשם, דינן להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת המעצר (בש"פ 1017/16 ג'ית נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (17.2.16); בש"פ 2649/11 עוואדה נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (14.4.11)). זאת ועוד, יצוין כי זיהוי קולו של העורר לא עמד כראיה בודדת, אלא מדובר בנדבך ראיתי כולל המצביע על כך שהעורר אכן השתתף בשיחות האמורות".

36. בענייננו, כאמור, לא מצאתי כי יש מקום להתבסס על מחקרי התקשורת שהוגשו (במ/3) בכל הנוגע לפרט אישום זה, ראיה זו כשלעצמה, אין בה לקשור את המשיב למיוחס לו בכתב האישום, אף לא מקום בו היא מצטרפת

לראיות נוספות.

37. יצוין, כי קביעותי לעיל עניין אף בכל הנוגע לפרט האישום החמישי, במסגרתו הוגש במ/7, שהינו דו"ח השוואת קולות - המשקלט. יצוין, כי בכל הנוגע לפרט האישום החמישי, מלבד דו"ח המשקלט לא הוצגו בפניי כל ראיות נוספות, וראיה זו עומדת לבדה, על כן, ובמסגרת ההליך העיקרי, ניתן לראיה זו המשקל הראוי.

38. כן מצאתי, כי בשלב זה של ההליך, ניתן לקבוע כי קיימות ראיות הקושרות את המשיב למיחס לו בפרט האישום השני, וזאת בהתבסס על דו"ח המשקלט, תוך קביעה כי קיים כרסום ראיתי בכל הנוגע לפרט אישום זה.

39. בכל הנוגע לאישומים 3 ו-4 לכתב האישום, הוצגו לעיוני במ/5 + במ/6, לטענת המבקשת, כעולה ממחקרי התקשורת, מספר המכשיר ממנו בוצעו השיחות, זהה למספר נשוא האישום השני ואף אם אין בידי המבקשת דו"ח מז"פ ו/או דו"ח משקלט, יש לגזור מפרט האישום השני, לפרטי האישום השלישי והרביעי.

40. כאמור לעיל, דו"ח מחקרי התקשורת כשלעצמו, יש בו כדי לקשור את המשיב לעבירות המיוחסות לו בפרט האישום השני, זאת ועוד, לא מצאתי כל ראיה, למצער כזו שהוגשה לעיוני, מלבד דו"ח המשקלט בפרט האישום השני, שיש בה כדי לקשור את המשיב. קל וחומר, בכל הנוגע לפרט האישום השלישי והרביעי, במסגרתו הוגשו לתיק בית המשפט מחקרי תקשורת בלבד, שעניינם במספר מכשיר IMEI שמסתיים בספרות 97742 - מכשיר זה לא נתפס בחזקת המשיב, כמו גם הסים ממנו בוצעו השיחות, ובנסיבות האמורות, הרי שחל כרסום משמעותי בראיות המבקשת, בכל הנוגע לאישומים השלישי והרביעי.

41. בכל הנוגע לאישומים 25-6, הרי שבבית המשיב, נתפס מכשיר מסוג נוקיה, שמספר ה-IMEI שלו מסתיים בספרות 9299.

מכשיר זה נתפס אצל המשיב.

42. תפיסת המכשיר אצל המשיב, יש בה כדי לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה, שיש בהן כדי לבסס את המיחס למשיב באישומים 25-6. ואולם, ראיה זו לא יכולה לעמוד לבדה, על מנת לבסס הרשעה בפלילים, מעבר לכל ספק סביר. משכך, ולהלן, יפורטו הראיות הנוספות, אשר קיימות בידי המבקשת ואשר הוצגו לבית המשפט בכל הנוגע לאישומים השונים.

43. כעולה ממזכר הבדיקה הראשונית בנוגע למכשיר הטלפון (במ/8) הרי שנעשה שימוש נרחב במכשיר זה.

44. בחקירתו, טען המשיב כי קנה את המכשיר בסמוך למעצרו וזאת על מנת לתרום אותו (במ/9 + הודעת החשוד מיום 14.10.18). לטענת המשיב, ביקש לתרום את הטלפון לכולל, והוסיף כי אחת לכמה זמן רוכש עבור אברכים טלפונים "כשרים" וכרטיסי סים. המשיב הוסיף בחקירתו (במ/9) כי: **"כולה פעמיים נתתי להם, זה כולל מבני ברק, קוראים לו מורדי אבל אני לא יודע שם משפחה שלו ולא יודע לומר לך משהו נוסף עליו, אני עוזר בתרומות"**. (שורות 59-60).

45. מרדכי בן שטרית (להלן: **"מורדי"**), נחקר אף הוא ביום 16.10.18, לטענתו, המשיב תורם כספים לכולל, אך לא תורם כרטיסי סים.

46. לטענת ב"כ המשיב, המשיב בחקירתו לא טען כי הוא מעביר כרטיסי סים למורדי, אלא מעביר לו כספים לתלמידי הכולל. בעניין זה לא מצאתי לקבל טענה זו, המשיב נחקר באופן מפורש, האם מישו מהכוללים יכול לאמת את דבריו כי הוא נותן לאברכים כרטיסי סים וטלפונים, ובתגובה מסר המשיב את שמו של מורדי (במ/9 שורות 58-60).

47. לכך, מתווספים מחקרי התקשורת שעניינם אישומים 6-10 (במ/11), עיון בבמ/11, מלמד כי בכל הנוגע לאישומים אלה, ממספר ה-IMEI שנתפס אצל המשיב (9299) בוצעו שיחות טלפון אל בתי העסק, נשוא אישומים אלה. לאישום 6 אף מתווסף דו"ח המז"פ אשר צורף לעיל.

48. בנסיבות האמורות, מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה, בכל הנוגע לאישומים 6-10 בעצמה גבוהה, כנגד המשיב.

49. לא נעלמה מעיני טענת ב"כ המשיב, שלפיה לא הוטחו בפני הנאשם הראיות שעניינן באישומים 8-10, מדובר לכל הפחות במחדל חקירה, וכפי קביעותי לעיל, הרי שאלו יתבררו במסגרת ההליך בתיק העיקרי.

50. לאישומים 11 - 13, לצד העובדה כי ישנו זיהוי ממכשיר הטלפון שנתפס אצל המשיב, מתווסף דו"ח המז"פ כמו גם קביעותי לגביו, כפי שהובאו לעיל. בעניין זה, הרי שתפיסת הטלפון בצירוף דו"ח המז"פ מחזקים את ראיות המבקשת אשר לראיות לכאורה. כאשר לאישום 13 מתווספים אף שיחות האזנת הסתר (במ/13-15).

51. בכל הנוגע, לאישומים 14-16, טענה המבקשת כי הראיות המצויות בידה, הינן מכשיר הטלפון שנתפס אצל המשיב, ממנו בוצעו השיחות - לשלב זה של ההליך, די בכך כדי לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה.

52. לתיק בית המשפט, הוצג גם דו"ח חיפוש במכשיר הטאבלט שנתפס אצל המשיב (במ/16), עיון בדו"ח מלמד, כי חלק מהחיפושים כוללים חיפוש של בתי העסק נשוא האישומים. אף אם לטענת ב"כ המשיב, כי עניין זה לא יכול להיחשב כראיות לכאורה, אינני סבור כי כך הדבר. נכון אמנם כי יהיה על המבקשת לעבור את המשוכה הדרושה להרשעה בפלילים, ואולם, בשלב הדיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה, יש בממצאים האמורים בהינתן הראיות הנוספות שהוגשו לתיק, כדי לבסס ראיות ולו לכאורה.

53. בכל הנוגע לאישומים 17-19, לצד תפיסת מכשיר הטלפון אצל המשיב, מתווספים דו"חות האזנת הסתר (במ/17) ממנו עולה כי המשיב, ולו לכאורה, קיבל פרטי כרטיס אשראי וביצע בהם שימוש. לפרט אישום 17 מתווסף אף דו"ח מחת"ק (במ/18). זאת ועוד, לטענת המבקשת, השוואת הקול תקפה לאישומים 18 ו-19 לגביהם קיימים האזנות סתר (במ/19 + במ/20).

54. בעניין זה יצוין, כי במהלך הדיון שהתקיים בין הצדדים הפניתי את המבקשת לסוגיה, שלפיה, על פניו, לא ניתן לדעת מדוע לכאורה לא בוצעה האזנת סתר על הטלפון של המשיב. המבקשת ביקשה למסור תשובתה, באמצעות מזכר שיימסר לבית המשפט. נוכח התנגדות ב"כ המשיב, ובהיעדר יכולתו של המשיב לייתן התייחסותו לאמור, לא מצאתי לקבל המזכר.

55. בכל הנוגע לפרט אישום מספר 17, אני סבור כי קיימות ראיות לכאורה, נוכח קיומו של דו"ח מחת"ק.

56. בכל הנוגע לפרטי אישום 18-19, אף שהוגשו תמלולי האזנת הסתר (במ/19+במ/20), לא הוצג בפניי כל אישור ו/או דו"ח שיש בו כדי לקבוע כי מי שביצע את השיחות הוא המשיב. ובנסיבות אלה, הרי שקיים כרסום בראיות התביעה בעניין זה.

57. בכל הנוגע לאישומים 20+21, למכשיר הטלפון שנתפס אצל המשיב, מתווספים מחת"ק (במ/21) וכן דו"ח השוואת הקול. בעניין זה ובשים לב לקביעותי לעיל, קיימות ראיות לכאורה.

58. בכל הנוגע אישום 22 הוגשו האזנות סתר (במ/22) וכן מחת"ק (במ/23), בצירוף המכשיר שנתפס - אף בעניין זה ובשים לב לקביעותי לעיל, קיימות ראיות לכאורה.

59. אישומים 23-24 - הוגשו מחת"ק (במ/24). בכל הנוגע לפרט האישום 23, השיחות לבעל הכרטיס לא בוצעו במכשיר שנתפס, אלא ממכשיר אחר המאוכן בכתובת אחרת (במ/25), ולטענת המבקשת, אף שיש ראיות לזכותו של המשיב, היא איננה סבורה כי יש בכך כדי לכרסם בראיות התביעה. דעתי אינה כדעת ב"כ המבקשת, אני סבור כי בהינתן הדברים האמורים, בשים לב לקביעותי לעיל, אשר לראיות, קיים כרסום בראיות התביעה, בכל הנוגע לפרט אישום 23.

60. בכל הנוגע לפרט אישום 25, הגישה המבקשת מחת"ק אשר סומן במ/26, שהינו על מכשיר הטלפון שנתפס אצל המשיב - בהתאם לקביעותי כפי שהובאו לעיל, הרי שקיימות ראיות לכאורה.

61. לאחר ששמעתי בקשב רב את טענות הצדדים, ועיינתי בחומרי החקירה שנמסרו לעיוני, דומה כי אין מחלוקת כי הראיות הקיימות בידי המבקשת הינן נסיבתיות בלבד, כאמור, כל ראיה כשלעצמה אין בה בהכרח כדי להביא להרשעה או כדי לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה, ואולם, במכלול הנסיבות וצירופן, לא ניתן להגיע למסקנה בדבר אפשרות אחרת מזו המועלית בכתב האישום.

62. עיון בפרטי האישום השונים, נשוא כתב האישום, מצביע על שיטת פעולה דומה - מעין "עדות שיטה". כידוע, עדות שיטה, הינה עדות שיש בה כדי להצביע על שיטת פעולה דומה של נאשם במקרה אחר ומטרתה להוכיח את היסוד העובדתי של העבירה, כגון הוכחת עצם ביצוע מעשה העבירה או הוכחת זהות המבצע. מנגד, עדות בדבר מעשים דומים, מצביעה אף היא על דפוסי פעולה דומים של הנאשם במקרים נוספים, מטרתה להוכיח כוונה פלילית, כאשר עצם ביצוע המעשים אינו שנוי במחלוקת.

63. בענייננו, הממצאים שבתיק ועיון בפרטי האישום, קרוב יותר לסיטואציה של "עדות שיטה". ככלל, אין זה מתפקידו של בית המשפט שדן בבקשת מעצר עד תום הליכים, כדי לקבוע האם העדויות והראיות הרלוונטיות מבססות "שיטה". כאשר מדובר בעדות שיטה, יש להראות חפיפה מלאה או כמעט מלאה בין הראיה המבוקשת לבין האשמה הנטענת. עדות שיטה נועדה לאפשר ראיה על זיהוי נאשם כמבצע עבירה. על בית המשפט להשתכנע מטעוני הצדדים, כי לראיה על מעשים דומים יש משקל ראיתי ממשי להוכיח ביצוע העבירה נשוא האישום.

64. על עניין זה יהיה להיבחן במסגרת התיק העיקרי.

65. לצד קביעותי בדבר קיומן של ראיות לכאורה, הרי שבחלק מהאישומים המיוחסים למשיב, קיים כרסום ראייתי - קיימות לא מעט תמיהות באשר ליכולת המבקשת לקשור את המשיב שלפניי, לאישומים המיוחסים לו. המשיב לא שתק בחקירתו, אך לא קשר עצמו למיוחס לו, הוא נתן הסברים, בכל הנוגע לשאלה מדוע שהה באזור בו בוצעו השיחות (אשפוזו של אבי זוגתו בבית חולים קפלן), הסחורה לא נתפסה אצל המשיב, אין כל זיהוי של נהגי המוניות, אשר ביצעו את השליחויות אשר קושר את המשיב, לא נתפסו כרטיסי הסיים ולא נתפסו כלל מכשירי הטלפון מהם בוצעו שיחות העוקץ. ולצידן, קיים זיהוי של הנאשם הן בדו"ח המז"פ והן בדו"ח המשקלט, כמו גם תפיסת הטלפון של המשיב, בנוגע לחלק מהאישומים.

66. שאלות אלו יתבררו במסגרת ההליך העיקרי ואולם, למהיות ולתמיהות, יש משקל, באשר לשאלת המשך מעצרו של המשיב.

67. למען הסדר הטוב יצוין, כי ביום 18.11.18, בשעות הצהריים ובמהלך כתיבת ההחלטה, הועברו לעיוני, באמצעות המזכירות, 2 קלסרים הכוללים חומרי חקירה נוספים, שנמסרו לידיה על ידי נציגת המבקשת וזאת בלא שהוגשה כל בקשה בצידה.

למותר לציין, כי חומרים אלו אף לא נמסרו לעיוני במהלך הדיון שהתקיים במעמד הצדדים.

בנסיבות האמורות, ובהינתן העובדה כי לא ניתנה לב"כ המשיב הזדמנות ליתן התייחסותה לחומרי החקירה הנוספים שהוצגו, מצאתי שלא לעיין במסמכים אלו. ככלל, היה על המבקשת ו/או מי מטעמה להגיש כלל המסמכים במסגרת הדיון ובמעמד הצדדים, ו/או לחילופין, להגיש בקשה מתאימה לבית המשפט, להשלמת עיקרי טיעון ו/או הצגת מסמכים נוספים, כאשר לצד שכנגד ניתנת האפשרות להתגונן.

68. המשך הדיון בעניינו של המשיב יתברר בפני שופט תורן ביום 22.11.18, למועד זה, כאמור בהחלטתי מיום 13.11.18, יוגש תסקיר מעצר בעניינו של המשיב.

69. בפני השופט התורן, יטענו הצדדים, בכל הנוגע לעילת המעצר, כמו גם בנוגע לשאלה האם יש בחלופת מעצר, אם תובא כזאת, כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיב.

70. חומרי החקירה יוחזרו אל נציג המבקשת על ידי המזכירות.

71. עותק החלטתי יועבר אל כב' השופט התורן וכן אל הצדדים.

ניתנה היום, י"א כסלו תשע"ט, 19 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.